

glow

虹岬の喫茶店

โมริซาวะ อากิโอะ เขียน
มาลิวัลย์ อัจฉริยพันธุ์ แปล
MIKI KATOH ภาพ

กลุ่มความหวัง
กลิ่นกาแฟ
ณ คาเฟ่แหลมสายรุ้ง

กาแฟ ดนตรี และความอบอุ่นของหญิงชราผู้ซิงกาแพ
พร้อมรำยมนตร์ว่า 'จงอรรอย จงอรรอย' จะช่วยปลอบประโลมจิตวิญญาณของคุณอย่างนุ่มนวล

喫茶虹の店

กรุณาหวัง
กลิ่นกาแฟ
ณ คาเฟ่แหลมสายรุ้ง

โมริซาวะ อากิโอะ เขียน
มาลีวัลย์ อัจฉริยพันธุ์ แปล

คำนำสำนักพิมพ์

หากจะเล่าอย่างสั้นๆ ว่าเรื่องราวในหนังสือเล่มนี้เกี่ยวกับอะไร คงต้องเล่าว่านี่เป็นเรื่องราวความฝันและความหวังของคน...

ลูกค้าที่มาเยือน **คาเฟ่สุดปลายแหลม** ซึ่งตั้งอยู่บนปลายแหลม อันห่างไกลผู้คนแห่งนี้ล้วนแล้วแต่ได้พบเจอกับสิ่งที่ทำให้หัวใจของพวกเขาอ่อนล้าและหมดสิ้นความหวัง ทว่าหลังได้นั่งลงดื่มกาแฟจากฝีมือการชงของเอ็ดดี้โกะซัง หญิงสาวผู้ดูแลร้าน พุดคุย รวมถึงฟังเพลงที่เธอตั้งใจเลือกให้แล้ว ความหวังและความฝันที่เหือดหายไปจากหัวใจของลูกค้าเหล่านั้นก็กลับมามีชีวิตชีวาขึ้นอีกครั้ง นี่เป็นเรื่องราวอบอุ่นใจที่จะเยียวยาคุณด้วยกาแฟอร่อยๆ และเสียงเพลงอันไพเราะ

กลุ่มความหวัง กลิ่นกาแฟ ณ คาเฟ่แหลมสายรุ้ง ผลงานเขียนโดย **โมริซาวะ อากิโอะ** เล่มนี้เป็นผลงานที่กลมกล่อมเหมือนกาแฟที่เอ็ดดี้โกะซังชงและดนตรีที่เธอเลือกสรรเพื่อลูกค้าแต่ละคนซึ่งผสมผสานเข้ากันอย่างลงตัว เมื่อได้อ่านเรื่องราวของลูกค้าแต่ละคนแล้วก็ราวกับว่าตนเองได้รับการปลอบโยนอย่างอบอุ่นจากหญิงสาวไปด้วยเช่นกัน

สำนักพิมพ์ glow จึงตั้งใจทำหนังสือเล่มนี้ออกมาด้วยความหวังเล็กๆ ว่าคุณที่อาจจะกำลังเหนื่อยล้ากับชีวิต หากได้เปิดหนังสือเล่มนี้และร่วมเดินทางไปเยือนคาเฟ่สุดปลายแหลมด้วยกันกับเหล่าตัวละครในเรื่องจะได้รับกำลังใจจากเอ็ดดี้โกะซังเช่นกัน... เพื่อให้คุณก้าวเดินต่อไปบนเส้นทางชีวิตด้วยจิตใจที่สดชื่น เพื่อให้คุณยังคงได้ไฝฝันถึงสิ่งที่ปรารถนา และเพื่อจุดประกายความหวังในหัวใจของคุณขึ้นมาอีกครั้ง

สารบัญ

บทที่ 1 'ฤดูใบไม้ผลิ'	7
พรอันน่าอัศจรรย์ (Amazing Grace)	
บทที่ 2 'ฤดูร้อน'	48
หญิงสาวบนชายหาด (Girls on the Beach)	
บทที่ 3 'ฤดูใบไม้ร่วง'	104
ผู้อธิษฐาน (The Prayer)	
บทที่ 4 'ฤดูหนาว'	141
รักฉันอย่างทะนุถนอม (Love Me Tender)	
บทที่ 5 'ฤดูใบไม้ผลิ'	181
ขอบคุณสำหรับเสียงดนตรี	
(Thank You for the Music)	
บทที่ 6 'ฤดูร้อน'	231
เสียงคลื่นและสายลมแห่งแหลม	

บทวิเคราะห์ : ทาคาฮาชิ โทชิโอะ

บทที่ 1 'ฤดูใบไม้ผลิ'

พรอันน่าอัศจรรย์ (Amazing Grace)

ตรงหน้าต่างห้องนอนเกิดเสียงดังซ่า

ลมแรงพัดพาหยาดฝนเม็ดใหญ่สาดกระหน่ำกระทบกระจกหน้าต่าง

ผมตื่นขึ้นเพราะเสียงนั้น

ภายใต้ผ้าวมขนเปิดอันอบอุ่น ผมลืมตาขึ้นอย่างสะลึมสะลือ
เมื่อเหลือบมองผ่านช่องว่างของม่านกันแสงก็พบกับความมืดลึกลับ
ของคืนในฤดูใบไม้ผลิที่รุ่งสางยังไม่มาเยือน ผมใช้มือขวาควานหา
โทรศัพท์มือถือตรงข้างหมอนเพื่อเปิดดูเวลา บนหน้าจอดิจิทัลแสดงเวลา
ตีสามสามสิบสี่นาที

ช่วงนี้ผมนอนหลับไม่ค่อยสนิท มักตื่นขึ้นมาตอนกลางดึก
แบบนี้อยู่บ่อยครั้ง ยิ่งไปกว่านั้นพอตื่นแล้วครึ่งหนึ่งก็จะหลับไม่ค่อยลง
ทั้งที่อายุเพิ่งจะสี่สิบปี แต่สภาพอย่างกับตาแก่...ถึงจะคิดอย่างนั้น
แต่ผมก็รู้ดีที่อยู่แก่ใจจนรู้สึกเจ็บปวดว่าทำไมตนเองถึงหลับไม่สนิท

ผมวางโทรศัพท์มือถือลงที่เดิมแล้วเอนตัวลงนอน ก่อนจะหันหน้า
ไปตามเสียงหายใจยามหลับไหลแสนสงบสุขและน่าเอ็นดูที่ดังมาจาก
ด้านข้าง โนโซมิ ลูกสาววัยสี่ขวบกำลังนอนขดตัวเหมือนกุ้งและเตะผ้าห่ม
ออกจากตัวจนแทบไม่ได้ห่มคลุมร่างกายอยู่เหมือนเคย ชุนนอนตัวโปรด

ลายตัวการ์ตูนกระต่ายสีขาวดำก็ร่นขึ้นจนเห็นแผ่นหลังเปลือยเปล่า

ให้ตายเถอะ เดี่ยวก็เป็นหวัดหรือ...

ผมค่อยๆ จัดชุดนอนและห่มผ้าให้โนฮิเมะจนเรียบร้อยแล้วจึง
มุดกลับไปใต้ผ้าห่มอีกครั้ง จากนั้นก็เหม่อมองเพดานห้องนอนสไตล์ญี่ปุ่น
ที่มีหลอดไฟเล็กๆ ส่องแสงสีเหลืองพรางคิดว่าควรจะใช้เวลาว่าง
อันแสนสั้นเหลือที่จำๆ ก็มีขึ้นมานี้อย่างไรดี อ่านนิยายดีไหม ลองเล่นเกม
โทรศัพท์มือถือดีไหม อ่านหนังสือทำอาหารที่ภรรยาทิ้งไว้เพื่อหัดไว้
เผื่อต้องใช้ในอนาคตดีไหม หรือควรลุกไปค่อยๆ จัดเตรียมอาหารเข้า
ตั้งแต่ตอนนี้อย่างไรดี

ลมพัดจนตรงกระฉกหน้าต่างเกิดเสียงดังซ่าอีกครั้ง

พยากรณ์อากาศในโทรทัศน์ที่ดูเมื่อคืนบอกว่าอากาศจะเริ่มแจ่มใส
ในรอบสามวันนับตั้งแต่เช้านี้เป็นต้นไปนี่นา...

มานึกๆดูแล้วการที่ท้องฟ้ามืดครึ้มตลอดช่วงสามวันมานี้ทำให้ผม
ซึมเศร้าอย่างหนักเลยทีเดียว ผมรู้สึกกระทั้งราวกับว่าสายฝนเย็นเยือก
ดั่งเส้นด้ายสีเงินคมๆ ได้ชะล้างสีอันอันอ่อนโยนของโลกไปจนหมด
ทุกซอกทุกมุม ทิวทัศน์สีเทาที่ส่องแสงสลัวอย่างเปียกปอนกลายมาเป็น
เครื่องถ่วงจิตใจสำหรับผมในตอนนี้อย่างยิ่ง บางทีก็ชวนให้คิดว่าหากปล่อยตัว
ขึ้นมาเพียงเล็กน้อย ผมจะถูกย้อมทับด้วยภาพโมโนโทนสีดวันเทาไปทั้งตัว

ขอเพียงท้องฟ้าปลอดโปร่งแจ่มใส...ถ้าเป็นเช่นนั้นความรู้สึก
หม่นหมองนี้คงจะปลอดโปร่งขึ้นบ้างเล็กน้อยแท้ๆ

ผมถอนหายใจ นอนงยหน้าหนึ่งๆ อยู่สักพัก

ตึกตึก ตึกตึก ตึกตึก...

ผมสัมผัสถึงการเต้นของหัวใจที่อยู่ด้านในกระดูกซี่โครงของตัวเอง
ได้ หัวใจผมเต้นเป็นจังหวะสม่ำเสมออย่างแน่วแน่เยือกเย็นโดยไม่สนใจ
ทุกสิ่งในโลกใบนี้...

...ทั้งที่ไม่มีใครสั่งให้ 'เดิน' แท้ๆ

ผมแค่มีสีวิตอยู่ต่อไปโดยปริยาย จากนั้นและตลอดไป หัวใจดวงนี้คงบังคับให้ผมมีชีวิตอยู่โดยไม่สนใจความต้องการของผมเลยมั้ง

จากนั้นและตลอดไป...ฉันกับโนฮิมิจะเป็นยังงี้กันนะ

พอคิดถึงอนาคตที่ไม่แน่ชัด เพดานซึ่งควรจะคั่นตาก็ดูสูงขึ้นอย่างน่าประหลาด จู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนถูกโลกทอดทิ้งเสียอย่างนั้น ช่วงนี้ผมกำลังลิ้มรสความรู้สึกหวนใจดังกล่าวอย่างนับครั้งไม่ถ้วน

ที่ตรงหน้าต่างเกิดเสียงดังซ่าขึ้นอีกครั้ง

ข้างนอกคงมีฝนฟ้าคะนองราวกับพายุเลยละมั้ง

ควรเรียกฝนฟ้าคะนองระยะนี้ที่กระทั้งซากระพันธุก็ง้อยยังปลิวหมดกันว่า 'พายุฤดูใบไม้ผลิ' ด้วยจะดีกว่าไหมนะ...ลมไม่แรงเกินกว่าจะเรียกว่า 'ฝนต้นฤดู' ไปหน่อยหรือ...ไม่สิ เรื่องนั้นจะยังงี้ก็ช่าง

"ฟู..."

ผมถอนหายใจยาวหนหนึ่งแล้วเอนตัวลงนอนอีกครั้ง จากนั้นก็จ้องมองไปหน้าไร่เตียงสาขณะนอนหลับของโนฮิมิ ลูกสาวของผมกำลังส่งเสียงหายใจดังพิ๊ๆ เป็นจังหวะสม่ำเสมออย่างสงบ

ห้องสไตล์ญี่ปุ่นในแมนชั่นเล็กๆ แห่งนี้เคยมีครอบครัวสามคนปูที่นอนนอนเรียงกันเป็นเส้นตรงสามแถวจนถึงเมื่อไม่นานมานี้ ตอนนั้นยังรู้สึกว่าห้องขนาดแปดเสื่อ* ห้องนี้ออกจะอึดอัดสักเล็กน้อยอยู่เลยไม่เคยแม้แต่จะคิดว่าจะมีวันที่รู้สึกเหมือนห้องแห่งเดิมกว้างใหญ่ถึงขั้นหนาวเหน็บไปปานนี้เพียงเพราะที่นอนลดลงแค่ผืนเดียว

ผมเก็บที่นอนซึ่งซาเอโกะเป็นผู้เป็นภรรยาเคยใช้ไว้ในส่วนลึกของตู้เก็บของติดผนังเป็นที่เรียบร้อย เมื่อคิดว่าต่อจากนี้คงไม่สามารถทำให้

* เสื่อ ในที่นี้คือเสื่อทาทามิ ห้องในบ้านชาวญี่ปุ่นมักปูด้วยเสื่อทาทามิ การบอกขนาดห้องจึงมักใช้คำว่าเสื่อเป็นมาตรวัด โดยเสื่อหนึ่งผืนจะมีขนาดความกว้างประมาณ 91 เซนติเมตร และมีความยาวประมาณ 182 เซนติเมตร

โนโซมิลิมรสความสุขจากการนอนเรียงกันเป็นเส้นตรงสามแถวคล้ายตัวอักษรคำว่า 'แม่น้ำ'* ได้อีกแล้ว อารมณ์ก็ดูท่าจะหลุดขึ้นอีกครั้ง

ผมเกลียดผมหน้าม้าของลูกสาวที่กำลังหลับขึ้นอย่างเบามือ เส้นผมสั้นเรียบางและนุ่มสลวยสมเป็นเส้นผมของเด็กเล็ก และถึงแม้ว่าตัวผมเพิ่งจะมานึกออกเอาตอนนี้ก็ตาม แต่ว่ารูปทรงของหน้าผากที่ถูกเผยออกมานั้นช่างเหมือนกับหน้าผากของซาเอโกะที่ตายไปแล้ววรวกับกะผมเกลียดเส้นผมของลูกสาวเป็นจังหวะสม่ำเสมออยู่สักพัก

หยดน้ำอุ่นๆ ไหลร่วงจากแก้มซ้ายและขวาของผม แม้มันจะไหลซึมไปตามผ้าปูที่นอนเก่าคร่ำครว แต่ผมก็ปล่อยมันไว้ ทำเพียงเหม็นริมฝีปากแน่น ตั้งใจกลั้นเสียงที่แทบจะหลุดมาจากส่วนลึกของลำคอเมื่อมีโอกาส น้ำตาหยดแรกนับตั้งแต่สูญเสียซาเอโกะไปยังรินไหลไม่หยุดขนาดที่แม้แต่ตัวผมเองยังแปลกใจ

ท้ายที่สุดผมก็ตัดสินใจลุกจากที่นอน จะหลับก็หลับไม่ลง ทั้งยังคอยแหย่ด้วย

ผมตีมน้ำจากแก้วหนึ่งอีกตรงอ่างล้างหน้าและพักหายใจครู่หนึ่งก่อนลงมือแปรงฟันและล้างหน้า จากนั้นก็ออกไปบดเมล็ดกาแฟคั่วเข้มอย่างหยาบๆ ด้วยเครื่องบดกาแฟจนเกิดเสียงครี๊ดๆ ในมุมหนึ่งของห้องครัว แล้วนำเมล็ดที่บดเรียบร้อยแล้วใส่เครื่องชงกาแฟดริปก่อนจะกดสวิตช์ ต่อมาจึงเปิดโทรทัศน์ในห้องนั่งเล่นโดยหรีเสียงลง

ช่วงเวลาก่อนรุ่งสางเช่นนี้ไม่ว่าจะช่องไหนก็มีแต่รายการขายของดูคล้ายๆ กันไปหมด แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังดีกว่าลืมนรสความเยิบเหงาอันไร้เสียงเพียงลำพัง ผมค่อยๆ วางรีโมตลงบนโต๊ะโดยเปิดโทรทัศน์ทิ้งไว้

* คำว่าแม่น้ำ ในภาษาญี่ปุ่น หากเขียนด้วยตัวอักษรคันจิจะมีลักษณะเป็นเส้นตรงเรียงกันสามแถว
/// อ่านว่าคาวะ

บนโต๊ะมีซองจดหมายสี่เรียงๆ จ่าหน้าซองว่า

ถึงคุณโอซาวะ คัตสึฮิโกะ

ผมได้มันมาตอน 'นัดหมายพูดคุย' กับชายหนุ่มจากร้านรับ
จัดงานศพ เอกสารในซองจดหมายเขียนถึงกำหนดการพิธีศพของ
ซาเอโกะไว้อย่างละเอียด รวมถึงสิ่งที่ผมซึ่งเป็นเจ้าภาพงานศพควรทำ
เอาไว้ในรูปแบบของแผนผังอย่างเข้าใจง่าย

หลายวันที่ผ่านมาฉันดูเจ้าแผนผังนี้ไปกี่ครั้งแล้วกันนะ

เนื่องจากพ่อแม่ของผมยังมีชีวิตอยู่อย่างแข็งแรงดี ครั้งนี้จึงเป็น
ครั้งแรกที่ผมทำหน้าที่เจ้าภาพงานศพ ดังนั้นแผนผังนี้จึงเป็นป้าย
บอกทางที่ช่วยให้ฉันใจระหว่างทำพิธี

ตั้งแต่ซาเอโกะป่วยด้วยโรคมะเร็งเม็ดเลือดขาวเฉียบพลันชนิด
มัยอีลอยด์และเสียชีวิตที่โรงพยาบาล รอบตัวผมก็ซุลมุนวุ่นวายอยู่ตลอด
พูดตามตรงคือไม่มีเวลามานั่งไต่ถามไต่ถามกับการจากไปของภรรยาเลย
กลับชวนให้รู้สึกถึงความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่ที่ต้องจัดงานศพให้
เรียบร้อยโดยไม่รอช้าเพื่อซาเอโกะที่จากไปและพ่อแม่ของซาเอโกะ
เสียมากกว่า และเหนือสิ่งอื่นใดคือจะดูแลหัวใจของโนโซมิที่สูญเสียแม่
ไปตั้งแต่ยังเด็กอย่างไรดี...ผมเอาแต่คิดเรื่องนั้นไม่ตก

ตั้งแต่ช่วงเตรียมงานจนกระทั่งเสร็จสิ้นพิธีศพ โนโซมิไม่มีที่ท่า
จะอยู่ห่างจากข้างกายผมแม้เพียงเสี้ยววินาที ในขณะที่ผมกำลัง
กระวนกระวายอยู่กับหน้าที่เจ้าภาพงานศพอันไม่คุ้นเคย เหล่าคุณปู่
คุณย่าที่เห็นดังนั้นก็ป็นห่วงจึงช่วยปลอมโนโซมิ จึงมือพาไปไหน
มาไหนอยู่บ่อยครั้ง ทว่าผ่านไปไม่ถึงหนึ่งนาทีก โนโซมิก็กลับมาหาผม
เสียอย่างนั้น ลูกสาวเจนหน้ามองผมด้วยดวงตาสีดำอันเปียกปอนแล้ว

กำชายเสื้อไว้ทุกซทที่เหม็นกลิ่นการบูรเอาไว้แน่น ผมอุ้มโนโซมิที่เป็น เช่นนั้นขึ้นมากอดเอาไว้แล้วฎไถแก้มพกลางเอ่ยคำพูดที่ดูไม่ก่อให้เกิด ประโยชน์ใดซ้าๆ ว่า 'ไม่เป็นไรนะ' สุดท้ายก็หลอนไปเองว่าคำพูดนั้น แพบจะพูดให้ตัวเองฟังอยู่คนเดียวเลยไม่ใช่หรือ

ตลอดคืนพิธิสวดศพ* และพิธิกล่าวอำลาศพ โนโซมิร้องให้ สะอึกสะอื้นหลายต่อหลายครั้งแทนผมซึ่งไม่ได้ร้องให้เลย น้ำตาที่หลัง ออกมาของเด็กหญิงผู้่น่าสงสารที่สูญเสียแม่ไปตั้งแต่อายุสี่ขวบนั้น กลายเป็นตัวสะกิดต่อมน้ำตาของบรรดาผู้เข้าร่วมพิธิ ด้วยเหตุนี้จึงมีคน ร้องให้สะอึกสะอื้นตามมาติดๆ กัน ทำให้ผมรู้สึกว่าการงานศพเป็นไป ด้วยความอบอุ่น

และเมื่อคืนที่ผ่านมาผมก็พอจะทำหน้าที่เป็นเจ้าภาพงานศพได้ โดยไม่ติดขัดแล้ว ขณะกำลังโล่งใจอยู่นั้น ผมก็เริ่มตรวจสอบว่ามีรายการ ของที่ระลึกเพื่อตอบแทนเงินช่วยงานศพตกหล่นไปหรือไม่ ที่เหลือก็คือ นารายการเหล่านั้นไปหย่อนลงตู้ไปรษณีย์ และในที่สุด 'งาน' ของ เจ้าภาพงานศพสำหรับตอนนี้ก็จะเสร็จสมบูรณ์

สำหรับของที่ระลึกตอบแทนเงินช่วยงานศพ ก็ได้ตกลงกันไว้ว่า ทางร้านจัดทำของที่ระลึกแล้วจะจัดส่งมาให้ในวันที่เหมาะสม และ 'งาน' ต่อไปของเจ้าภาพงานศพคือการทำบุญครอบรอบสี่สิบเก้าวัน แต่กว่า จะถึงตอนนั้นก็ถือว่าได้เว้นช่วงไประยะหนึ่ง

ใช่ไหมนะ

ผมหยิบแผนผังที่อยู่ในซองจดหมายสี่เรียบออกมาตรวจสอบ เพื่อความแน่ใจ

ไม่มีปัญหา

* พิธิสวดศพ เป็นพิธิที่ปกติจะจัดขึ้นในวันถัดมาหลังจากการเสียชีวิต เป็นพิธิที่ให้คุณรู้จักของผู้ตาย มาร่วมเคารพศพและสวดมนต์ ก่อนจะจัดพิธิศพและพิธิฌาปนกิจในวันถัดมา

เป็นอันว่าเจ้าภาพงานศพเองก็สามารถพักหายใจได้สักระยะ
หลังถอนหายใจด้วยความโล่งอกแล้วก็พบว่ามิกิกลืนหอมอบอวลโชย
ไปทั่วห้องนั่งเล่น

ผมรินกาแฟใส่ถ้วยสองใบที่เข้าคู่กัน แล้วนำถ้วยใบหนึ่งที่ใส่
กาแฟดำไปวางไว้บนตู้ข้างผนัง ที่บนตู้ปูด้วยผ้าสีทองซึ่งร้านรับจัดงานศพ
นำมาให้เนื่องจากเห็นว่าบ้านเราไม่มีแท่นบูชาทางพุทธศาสนา ผมวาง
รูปถ่ายไว้อาลัย อัฐิ และป้ายวิญญาณของซาเอโกะไว้บนนั้น

ไอน้ำที่มีกลิ่นหอมพุ่งลอยขึ้นสูงเบื้องหน้ารูปถ่ายไว้อาลัยของ
ซาเอโกะผู้ส่งยิ้มมาให้ได้อย่างไรเพียงสา ผมสัมผัสได้ว่าซาเอโกะยินดีกับ
สิ่งนี้มากกว่าควรรูปเป็นไหนๆ

พวกเราเป็นสามภรรยาที่ชอบดื่มกาแฟมากกว่าเหล้า เรามักจะซื้อ
เมล็ดกาแฟชนิดพิเศษ* ที่สดใหม่ นำมาบดให้มีความหยาบเข้ากับ
เอกลักษณ์เฉพาะของเมล็ดกาแฟนั้นๆ แล้วเฟลิดเฟลิดไปกับรสชาติ
อย่างช้าๆ ซาเอโกะโปรดปรานกาแฟดำ ส่วนผมชอบกาแฟที่ใส่นมและ
เติมน้ำตาลเล็กน้อย

'ปกติผู้ชายต้องชอบดื่มกาแฟดำสิ' ซาเอโกะชอบพูดเช่นนั้น
อยู่บ่อยๆ ขณะที่มือข้างหนึ่งถือถ้วยกาแฟเอาไว้พอลงอ้อมยืมน

ผมจิบกาแฟซึ่งมีรสขมจัดขับเอกลักษณ์ของการคั่วเข้มออกมาได้
อย่างดีเข้าไปเพียงหนึ่งอีก จากนั้นก็มองรูปถ่ายไว้อาลัยอย่างเหม่อลอย
ซาเอโกะในรูปถ่ายขาวดำยกมูมปากขึ้นจนสุด หรีดตาลง ดูท่าทางมี
ความสุขมากเหมือนยามที่ได้ดื่มกาแฟอร่อยๆ

ถ้วยคู่ของเราสองคนนั้น ผมซึ่งเป็นช่างปั้นดินเผาเป็นคนปั้น

* เมล็ดกาแฟชนิดพิเศษ (Specialty Coffee) คือเมล็ดกาแฟที่ถูกคัดสรรด้วยกระบวนการให้คะแนน
จากผู้เชี่ยวชาญด้านกาแฟ โดยจะมีเกณฑ์ในการชี้วัดว่าเมล็ดกาแฟชนิดนั้นเป็นชนิดพิเศษหรือไม่
จำนวน 10 หัวข้อด้วยกัน และแต่ละหัวข้อจะมีคะแนนรวมทั้งหมด 100 คะแนนเต็ม ซึ่งเมล็ดกาแฟ
ที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นเมล็ดกาแฟชนิดพิเศษจะต้องมีคะแนนรวม 80 คะแนนขึ้นไป

มันขึ้นมาเอง ถึงจะบอกว่าเป็นช่างปั้น...แต่ก็เป็นแค่ผู้รังสรรค์เครื่อง
กลางๆ ที่หาเลี้ยงชีพด้วยรายได้จากการเป็นครูสอนในชั้นเรียน
ปั้นเครื่องปั้นดินเผามากกว่ายอดขายผลงาน ทว่าเมื่อนึกถึงเรื่องที่พอจะ
จุนเจือครอบครัวได้จากการปั้นดินที่ชอบแล้ว แน่ใจว่านั่นนับเป็น
เรื่องที่น่ายินดีอย่างยิ่ง เพราะปัจจุบันช่างปั้นดินเผาส่วนใหญ่ในโลก
ล้วนแล้วแต่มีชีวิตอยู่ได้ด้วยงานเสริมกันทั้งนั้น

ซาเอโกะเคยตั้งชื่อให้กับถ้วยคู่นี้ด้วย

สมัยที่ซาเอโกะตั้งครรวอยู่ผมได้พาเธอไปเที่ยวพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ
คาโมงาวะที่อยู่ระหว่างเส้นทางรถไฟสายโซโตโบ จังหวัดจิเบ ตอนนั้น
พอเห็นว่าเธอชอบวาฬเพชฌฆาตเอามากๆ วันต่อมาผมจึงแอบปั้น
ถ้วยลายวาฬเพชฌฆาตสีขาวดำขึ้นมาแล้วมอบมันให้เป็นของขวัญ
ในวันเกิดของเธอ ทันใดนั้นเองซาเอโกะก็ยิ้มร่าแล้วพูดว่า 'ว้าว ถ้วย
แพนด้า' หลังจากนั้นเธอก็เรียกถ้วยใบนั้นว่า 'แพนด้า' แม้ผมจะสารภาพ
ตามตรงว่า 'นี่นะ ตั้งใจปั้นให้เป็นวาฬเพชฌฆาตต่างหาก' แต่ซาเอโกะ
ก็ยิ้มพร้อมเอ่ยว่า 'ดูยังไงก็แพนด้าชัดๆ' แล้วเริ่มบดเมล็ดกาแฟด้วย
เครื่องบดอย่างไม่รอช้า

ตั้งแต่นั้นมาเราจะใช้ 'เจ้าแพนด้า' นี้เวลาดื่มกาแฟกันสองคนเสมอ
เนื่องจากเส้นผ่านศูนย์กลางของฐานรองมีขนาดใหญ่จึงให้ความรู้สึก
หนักแน่นมั่นคง หูจับเองก็ทำมาใหญ่เหมาะสมกับการใช้งานจริง อีกทั้ง
ผมยังปั้นให้ตัวถ้วยมีความหนาซึ่งทำให้กาแฟไม่เย็นชืดได้ง่ายๆ และ
ไม่ลวกปากด้วย แม้ว่าดีไซน์อาจไม่ได้ดูดีมีราคาคง แต่มันก็เป็นถ้วย
ที่ใช้ง่ายและไม่บกพร่องต่อการเป็นของใช้ในชีวิตประจำวันอย่างแน่นอน

ผมจรรดิมฝีปากบน 'เจ้าแพนด้า' นั้นอีกครั้ง

กาแฟรสชาติดี เพียงแต่เข้านี้รู้สึกอยากเติมน้ำตาลมากกว่าปกติ
นิดหน่อย

นี่...ซาเอโกะ ไปสวรรค์แล้วยังดื่มกาแฟได้อยู่ไหม ผมพิมพ์
อยู่ในใจพลางมองรูปถ่ายไว้คล้าย

พอถึงเวลาสี่ โบนหน้าจอโทรทัศน์ก็ปรากฏภาพผู้ประกาศข่าวสาว
ยืนเรียงกันสามคนพร้อมส่งยิ้มมาอย่างร่าเริง ในที่สุดรายการขายของ
ก็จบลง แล้วรายการข่าวก็เริ่มต้นขึ้น

ผู้ดำเนินรายการหลักที่ยืนอยู่ตรงกลางกล่าวเปิดรายการว่า
"เออละ ตั้งแต่วันนี้ไปในที่สุดโกลเด้นวิก* ก็เริ่มต้นขึ้นแล้วนะคะ"
พร้อมยิ้มอย่างมีความสุข จากนั้นก็เริ่มรายงานข่าวเช่นเรื่อง
การจราจรติดขัดเพราะคนแห่เดินทางกลับบ้านเกิดและข้อมูลการจราจร
ติดขัดบนทางหลวงตั้งแต่เมื่อคืน

โกลเด้นวิกปีนี้นับว่าเป็นสัปดาห์ที่ยิ่งใหญ่ หลายบริษัทหยุดทำการ
ติดต่อกันถึงเก้าวัน ชั้นเรียนปั้นเครื่องปั้นดินเผาของผมนเองก็หยุดการเรียน
การสอนระหว่างช่วงวันหยุดยาว และแน่นอนว่าโรงเรียนอนุบาลของ
โนโซมิเองก็หยุดช่วงนั้นเช่นกัน ถ้าเกิดซาเอโกะผู้ชื่นชอบเทศกาลยังมี
ชีวิตอยู่ ตารางในช่วงวันหยุดยาวนี้คงแน่นเอียดไปเรียบร้อยแล้วมั้ง
ซาเอโกะมีไอดีเดียวที่ไม่ต้องไ้เงินเยอะแถมสนุกได้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่อยู่
มากมายนับไม่ถ้วน

ปีที่แล้วพวกเราไปเที่ยวสวนสัตว์และพรรณไม้ที่เพิ่งเปิดใหม่
ที่นั่นโนโซมิได้ขี่ม้าแคะและดูท้องฟ้าซึ่งเต็มไปด้วยดวงดาวใน
ท้องฟ้าจำลองของภาครัฐ นอกจากนี้ผมยังไปออกร้านที่ตลาดนัด
ในสวนสาธารณะริมทะเลใกล้บ้านและจำหน่ายผลงานของผมจนได้
เงินค่าขนมมานิดหน่อย ข้ายังใช้ยอดขายนั้นเป็นเงินทุนไปกินอาหาร

* โกลเด้นวิก (Golden Week) ช่วงวันหยุดยาวของญี่ปุ่น โดยเริ่มหยุดตั้งแต่ช่วงปลาย
เดือนเมษายนไปจนถึงต้นเดือนพฤษภาคม

ที่ร้านซูชิจานหมุนต่อ หลังจากโนโซมิกินปลาทูน่าและไข่ปลาแซลมอนของชอบจนหน้าใจแล้วก็ฟาดพุดดิ้งและเมลอนต่อ ทำเอาซาเอโกะกับผมตกใจเลยทีเดียว

ระหว่างทางกลับบ้านในตอนกลางคืน เราสามคนจูงมือกันพลางเดินไปตามทางเท้าอย่างสบายๆ แล้วระหว่างนั้นเองสองสามีภรรยา ก็จับมือซ้ายขวาของลูกสาวขึ้นเล่นแกว่งชิงช้าเหมือนครอบครัวในละครสุขนิยม พอเดินเข้าไปในตรอกมืดสลัวใกล้กับแมนชั่นที่อาศัยอยู่ โนโซมิก็ตกดวงดาวที่ส่องสว่างที่สุดบนท้องฟ้ายามค่ำคืน จึงร้องเพลงว่า 'เจอดาวดวงแรกแล้ว'

ผมจำได้ว่าเคยบอกลูกไปว่า 'ดาวดวงแรกไม่ใช่ดาวที่สว่างที่สุด แต่หมายถึงดาวในตอนกลางคืนที่ส่องแสงออกมาเป็นดวงแรกต่างหาก' วันหยุดยาวปีที่ไม่มีซาเอโกะจะเป็นยังไงกันนะ...

ผมยืนอยู่ในห้องครัวพลางคิดคำนึงอย่างเหม่อลอย จากนั้นก็หยิบนมวัวและไข่ไก่ออกมาจากตู้เย็น ตั้งใจว่าก่อนอื่นจะลองทำเฟรนช์ทอสต์โรยน้ำตาลอบเชย หนึ่งในของโปรดของโนโซมิดู

ขณะที่ผมกำลังนอนดูโทรทัศน์ในห้องนั่งเล่นหลังจัดเรียงอาหารเข้าที่สภาพดูแย่ไปจนถึงขั้นน่าสลดใจบนโต๊ะเสร็จ เสียงฝีเท้าเปลือยเปล่าอันเล็กจ้อยก็ดังก้องเป็นเสียงตึกๆ บนทางเดิน โนโซมิตื่นแล้ว

"โนโซมิ อรุณสวัสดิ์" ผมลุกขึ้นแล้วส่งยิ้มให้

"ปะป๊า อรุณสวัสดิ์..."

โนโซมียืนอยู่ตรงทางเข้าห้องนั่งเล่นส่งเสียงงืมงำทักทายมา จากนั้นก็ใช้หลังมือทั้งสองข้างถูเปลือกตา ก่อนจะกวาดตามองไปรอบๆ ห้องอย่างเชื่องช้า เธอกำลังมองหาซาเอโกะโดยไม่รู้ตัว ในช่วงพริบตาที่สายตาอ่อนเยาว์และซื่อตรงดูนั้นเกือบจะหยุดลงตรงรูปถ่ายไว้อาลัยบน

ตู้ข้างผนัง ผมก็รีบเอ่ยเรียกออกมาด้วยความลนลานเล็กน้อย

"โนโซมิ มานี่ลี" ผมเรียกพลางยื่นสองมือไปหาลูกสาว แม้แต่ตัวผมเองก็รู้ดีว่ารอยยิ้มที่ไม่เป็นธรรมชาติกำลังปรากฏอยู่บนใบหน้าของผม ทว่าโนโซมิหยุดสายตาที่ตรงรูปถ่ายไว้อ้าลิ้นเข้าเสียแล้ว บรรยากาศแห่งความเป็นจริงค่อยๆ แผ่ซ่านไปบนใบหน้าจ้วเงียขณะยื่นเหม่อลอย ผมเอ่ยเรียกลูกสาวอีกครั้ง "มานี่ลี เอ้า มากอดกันมา"

ในที่สุดโนโซมิก็หันกลับมาหาผมแล้วเดินเข้ามาใกล้อย่างว่องไว จากนั้นก็โผกอดโดยพยายามใช้สองแขนโอบรอบคอผมที่นั่งขัดสมาธิอยู่ หลังจากรับร่างกายลูกสาวมากอดไว้แน่นแล้ว ผมก็ตบป่าเล้กเสียงดังป๊ๆ พลังคมกลิ่นหอมของเส้นผม

"ปะป้าทำเฟรนช์โทสต์โรยน้ำตาลอบเชยไว้ละ เอาไปใส่น้ำเชื่อมเมเปิ้ลให้จืดแล้วมากินด้วยกันเถอะ"

โนโซมิตอบรับเบาๆ ว่า "อืม" แล้วเธอก็มาถูโกกั๊กกับผม

ผมเงยบและตบป่าของลูกสาวดังป๊ๆ ต่อไป จากนั้นไม่นานนักโนโซมิก็เงยหน้าขึ้นแล้วแย้มยิ้มอย่างเป็นธรรมชาติกว่าผมหลายขุม ก่อนเอ่ยขึ้นว่า "นี่ ถ้าหนูกินข้าวเยอะๆ ปะป้าอ่านนิทานภาพ 'มิมิจิ' ให้ฟังหน่อยได้ไหมคะ"

"อืม ได้สิ แต่ต้องกินให้เรียบร้อยก่อนนะ เอาละ ไปล้างหน้าแปรงฟันกันก่อนดีไหม"

โนโซมิพยักหน้าพร้อมตอบรับว่า "อืม" แล้วจึงเริ่มเดินไปที่อ่างล้างหน้า

ผมมองแผ่นหลังนั้นเดินจากไปอย่างเหม่อลอย ทันใดนั้นเองก็มีเสียงออดังขึ้นตรงที่อ่างล้างหน้า

"ปะป้า มานี่หน้อย"

ผมที่เพิ่งได้สติรีบลุกขึ้นพลางเอ่ยตอบ "ฮะ อย่างนี้เอง โทษที"

จริงสิ...มือโนโซมียังเื่อยไม่ถึงก๊อกลงล่างหน้านี่นะ

ผมอุ้มร่างของโนโซมิขึ้นมาและช่วยให้ช่วงตัวส่วนบนขยับเข้าไปใกล้ก๊อกน้ำ "เ้า ได้แล้ว"

"ไม่ได้ ยังไม่ได้ถกแขนเสื้อขึ้นเลยคะ"

โนโซมิที่ถูกผมอุ้มไว้ทำหน้าที่เหมือนจะบอกว่า 'ให้ตายเถอะ'

"ฮะ จั่นหรือ โทะทึ"

"อย่างแรกต้องหีบผ้าขนหนูก่อน จากนั้นก็ถกแขนเสื้อขึ้น เปิดน้ำ พอกลายเป็นน้ำร้อนแล้วค่อยอุ้มหนูขึ้น จากนั้นถึงล้างหน้าต่างหาก"

นั่นคงเป็นกิจวัตรในแบบที่ซาเอโกะกับโนโซมิทำทุกเช้าละมัง

"เข้าใจแล้ว เอ่อ...ผ้าขนหนูคืออันนี้หรือ"

"อืม ใช่แล้วคะ วางเตรียมไว้บนเครื่องซักผ้าละ" โนโซมิอธิบาย พลางถกแขนเสื้อชุดนอนขึ้นพร้อมเอ่ยเตือนว่า "อย่าให้น้ำร้อนเกินนะคะ"

"ครับ รับทราบครับ" ผมเอ่ยตอบทวนๆ พร้อมทำท่าตะเบ๊ะเหมือน พลทหาร

"ปะป้า เปิดวาล์วแก๊สก่อนนะ ไม่งั้นเดี๋ยวน้ำไม่ร้อน"

"เรื่องนั้นก็รับทราบครับ!"

โนโซมิมองผมแล้วยิ้มออกมาบ้าง จากนั้นผมก็อุ้มลูกไว้แล้วให้ตะแต้นที่ไหลออกมาจากก๊อก

"คุณหนู น้ำร้อนประมาณนี้พอดีหรือยังครับ"

"ขออุ่นกว่านี้คะ"

"ประมาณนี้พอไหมครับ"

"อืม"

โนโซมิใช้มือวักน้ำร้อนอย่างแก้ๆ กันๆ แล้วล้างหน้าสามครั้ง

"ปะป้า เอาผ้าขนหนูมาเร็ว"

โนโซมียื่นมือมาหาขณะยังหลับตาอยู่

"เฮ้านี้"

ลูกสาวใช้ผ้าขนหนูเช็ดหน้าดังซึบๆ แล้วเงยหน้ามองผม

"ใส่แว่นแล้วหรือยังคะ"

ซาเอโกะเคยตอบคำถามนี้ว่าอะไรกันนะ...เธอคงทำให้โนโซมิ
ยิ้มออกมาด้วยคำพูดอันชาญฉลาดแน่ๆ

ผมตัดสินใจตอบคำถามนั้นตามแบบฉบับของตัวเอง "อืม ใส่แว่น
จนอยากจิบขึ้นมาเลยละ" จากนั้นก็ยอตัวลงไปหอมแก้มลูกสาวจนเสียง
ดังจิบ

"หว่า...หม่อม้าแค้น้วยแก้มเอง ไม่เคยจิบเลยนะ" โนโซมิพูด
ออกมาเพราะรู้สึกจุกๆ

"เหรือ แต่วิธีการของปะป้าคือจิบนะ"

"ทำไมล่ะคะ"

"เพราะโนโซมิน่ารักไง"

ต่อจากนี้ไปผมจะทำแบบนี้ รูปแบบการใช้ชีวิตประจำวันของผม
กับโนโซมิจะค่อยๆ ก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างขึ้นทีละนิดอย่างแน่นอน

"แล้วแปรงฟันล่ะ ทำเหมือนที่หม่อม้าเคยทำให้ได้ไหมคะ"

"ได้อยู่แล้ว ฉันช่วยบอกปะป้าหน่อยได้ไหมว่าหม่อม้าเคยทำยังไง"

"อืม...คือว่านะ อย่างแรกก็..."

ผมตั้งใจว่าจะคงกิจวัตรในแบบของซาเอโกะไว้อย่างดีเช่นกัน
เพื่อให้ความทรงจำแห่งความรักที่ซาเอโกะทุ่มเทมาตลอดสี่ปีนับตั้งแต่
โนโซมิเกิดขึ้นบนโลกใบนี้ยังคงอยู่ในใจของโนโซมิต่อไปในอนาคตแม้จะ
เพียงน้อยนิดก็ยังดี

หลังจากช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้า ให้ล้างหน้า และแปรงผมพลางฟัง
คำบ่นของลูกสาวว่า 'เจ็บๆ' ในที่สุดผมกับโนโซมิก็ก็นั่งหันหน้า

เข้าหากันที่โต๊ะอาหารเสียที ทุกอย่างดีมาตลอดจนกระทั่งเราพร้อมใจกันพูดว่า "กินแล้วนะคะ/ครับ" ทันใดนั้นเองส้อมที่อยู่ในมือโนโซมิกกลับหยุดก็เสียดังนั้น

"หืม เป็นอะไรไปเหรอ" ผมเอียงคอด้วยความสงสัยขณะรินกาแฟใส่ 'แพนด้า' ของตัวเองเป็นถ้วยที่สอง

"ปะป๊า...นี่คือเฟรนช์โทสต์เหรอคะ"

"ใช่แล้ว ตั้งใจรยน้ำตาลอบเซย์ให้ด้วยนะ แล้วก็ราดน้ำเชื่อมเมเบิลซุ่มๆ เลยด้วย"

"แบบว่ามัน..." โนโซมีย่นหัวคิ้วเข้าหากันแล้วเงยหน้ามองผม "สีมันต่างไปจากทุกที"

"เอ๊ะ?"

"ถ้าหมาม้าทำอะไรจะไม่สีน้ำตาลขนาดนี้หรอกนะคะ"

"อ้าว จุ้นเหรอ แต่คิดว่ารสชาติอร่อยนะ"

ผมเอาชิ้นที่ทำพลาดจนไหม้เกรียมใส่ไว้ในจานของตัวเองและเอาชิ้นที่มั่นใจว่าทำสำเร็จใส่ไว้ในจานของโนโซมิ

"ของปะป๊าเป็นสีน้ำตาลกว่าอีก..."

"ไม่เป็นไรน่า แค่นี้มันดีหน่อยเอง กลับกันแบบนี้มันยิ่งหอมอร่อยออก" ผมซิงกินเฟรนช์โทสต์ในจานของตัวเองให้ดูก่อน แต่รสชาตินั้นถึงขั้นพูดออกไปว่า 'ดูสิไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย' ได้ยาก

"อะ...อ้าว ขมนิดๆ ตามที่โนโซมิบอกจริงด้วย แต่ถ้าราดน้ำเชื่อมเยอะๆ ก็พอกินได้นะ"

"อืม..."

คราวนี้ก็เป็นโนโซมิที่ตักเฟรนช์โทสต์ซึ่งถูกตัดไว้เป็นคำเล็กๆ เข้าปาก พอผมมองไปข้างหลังลูกสาวที่กำลังเคี้ยวอย่างหวาดๆ ก็พบกับรูปถ่ายไว้อาลัยของซาเอโกะที่ส่งยิ้มมาให้ ไม่รู้ว่าทำไม แต่มองไปแล้ว

รู้สึกเหมือนอีกฝ่ายกำลังยิ้มเจื่อนคล้ายจะบอกว่า 'ทำใจดีๆ วั่นะคุณ'

"เป็นไง อร่อยไหม" ผมชะงักมองใบหน้าของโนโซมิ

"อืมมม"

"ว่าแล้วเชียว ไม่อร่อยสินะ..."

"ตรงขอบๆ ขมนิดหน่อยค่ะ แต่ตรงกลางดูเหมือนจะอร่อย"

ดูเหมือนจะอร่อย...จั้นเหรอ

"จะ...จั้นเหรอ ปะป้าทำพลาดซะแล้วสินะ...ขอโทษนะ"

"ไม่เหรอค่ะ หมาม้าเองก็เคยทำพลาดเหมือนกัน แถมตรงกลางก็พอกินได้"

ลูกสาววัยสี่ขวบกำลังเอ่ยปลอบผม

"เหรอ จั้นเอาเป็นว่าเดี๋ยวปะป้าใช้มีดหั่นตรงขอบออกให้นะ กินแต่ตรงกลางได้ไหม"

"อืม"

ขณะที่ได้รับความช่วยเหลือจากความใจดีของลูกสาวผู้บั่นยิ้มสดใสให้อย่างฉับๆ ผมก็ตัดขอบเฟรนช์โทสต์ออกพร้อมถอนหายใจเบาๆ ในตอนที่ยื่นจานใบนั้นกลับไปตรงหน้าโนโซมิ เสียงเกรงอกเกรงใจเล็กน้อยก็ดังมาให้ได้ยินจากริมฝีปากเล็ก

"ปะป้า...แบ่งกับหนูกินครึ่งหนึ่งไหม"

"เอ๊ะ?"

"ก็ของปะป้ามันใหม่ด้าปัดปีหมดแล้วนี่"

ซาเอโกะในกรอปรูปมองลงมาพร้อมยิ้มให้กับความเป็นพ่ออันน่าสมเพชดังกล่าว

เมื่อเก็บล้างหลังกินอาหารเสร็จ พวกเราก็ไปนอนเอกเขนกอยู่บนพื้นห้องนั่งเล่น ผมอ่าน 'มิมิจิจิ' ให้โนโซมิฟังตามสัญญา

'มิมิจิ' ตัวเอกของนิทานภาพเล่มนี้คือกระต่ายลายขาวดำที่พิมพ์อยู่บนชุดนอนของโนโซมิ เมื่อในเรื่องมีเหตุการณ์ทำให้หัวใจเต้นแรง มิมิจิจะบอกกับแม่กระต่ายว่า 'ดูสิ! ใจเต้นตึกตักอย่างมีความสุขอยู่ล่ะ' พลังที่ไปทอก จากนั้นแม่กระต่ายก็จะเอาหูยาวๆ แพนไปกับบอกของ มิมิจิก่อนจะตอบว่า 'จริงด้วย! ใจเต้นตึกตักของมิมิจิก็น่าสนใจผ่านมาถึงหม่อมมา เรามีความสุขด้วยกันทั้งคู่แล้วนะ' ตอนที่ซาเอโกะอ่านนิทานภาพเล่มนี้ให้ลูกสาวฟัง โนโซมิจะขอให้ซาเอโกะฟังเสียงหัวใจเต้นของเธออยู่บ่อยๆ

"เอ้า จบแล้ว"

เมื่ออ่านนิทานภาพจบ ผมก็ปิดหน้ากระดาษดังพับ จากนั้นจึงลองสอบถามลูกสาวที่กำลังเผยสีหน้าพึงพอใจดูว่า "นี่ โนโซมิ ตั้งแต่นั้นไปโรงเรียนอนุบาลจะหยุดตั้งแต่วัน มีอะไรที่อยากทำบ้างหรือเปล่า"

โนโซมิเอียงศีรษะเล็กน้อยนั้นพร้อมส่งเสียง "อืมมม" เธอทอดอกอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูดว่า "เดี๋ยวไปฉี่แป๊บหนึ่ง" ก่อนจะรีบวิ่งเข้าห้องน้ำไป และเมื่อกลับมาที่ห้องนั่งเล่น ฐๆ โนโซมิก็นั่งไปมองนอกหน้าต่างแล้วร้อง "อ๊ะ!" ออกมา ริมฝีปากนั้นอ้ากว้าง ดวงตาเบิกโพลง ทำหน้าราวกับเจอสมบัติ "ปะป๊า ดูสิ! สุดยอดไปเลย!"

"หืม เกิดอะไรขึ้นหรือ" ผมลุกขึ้นอย่างเชื่องช้าแล้วมองออกไปนอกหน้าต่างตามที่โนโซมิชี้ให้ดู ก่อนจะต้องตกตะลึง "โห! สุดยอดเลยนี่มัน..."

สายรุ้งนั่นเอง ฝนหยุดตกตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ชุ่มประตู่เจ็ดสีอันวิจิตรกำลังพาดผ่านท้องฟ้าฝั่งตะวันตกที่เปิดรับแสงแดดยามเช้าแสนสดใส

"เหมือนเพิ่งเคยเห็นสายรุ้งยามเช้าเป็นครั้งแรกเลย" ผมพูดขณะที่อุ้มโนโซมิเอาไว้แล้วเปิดหน้าต่างออกเพื่อเชยชมสายรุ้งอย่างชัดๆ โดยไม่มีกระจกกัน

บรรยากาศสดชื่นหลังฝนตกยามเช้าหลังไหลเข้ามาจากนอกหน้าต่าง

"รู้สึกดีจัง โนโซมิ มหาใจเข้าลึกๆ กัน"

เราสองคนมองดูสายรุ้งพลางสูดดมบรรยากาศที่เป็นดังแสงสว่าง
ทอประกายจนเต็มปอด แล้วหันได้นั่นเอง จู่ๆ โนโซมิก็มองผมแล้วเอ่ย
ขึ้นว่า "ปะป้าคะ สายรุ้งทำมาจากอะไรหรอ"

"เออ...จะว่าจากปริซึมก็ไม่เชิง เอาเป็นว่ามาจากแสงของคุณ
พระอาทิตย์นี่..."

"แสงของคุณพระอาทิตย์?"

"อืม...แสงเจ็ดสีไง"

"แสงกลายเป็นสะพานแล้วไปอยู่ตรงนั้นหรอคะ"

"ใช่แล้ว อยู่ตรงนั้นแหละ แปลกดีเนอะ"

พอลองคิดดูอีกทีก็เริ่มรู้สึกว่าแปลกจริงๆ แต่ไหนแต่ไรแสงแดด
คือแสงที่ช่วยทำให้เรามองเห็นสีสันของวัตถุต่างๆ จากการตกกระทบ
ของมันได้ และแน่นอนว่าตัวมันเองก็โปร่งใส แต่ทันทีที่แสงโปร่งใส
ซึ่งไม่มีทางมองเห็นนั้นถูกแบ่งเป็นเจ็ดส่วน แสงก็จะกลายเป็นสายรุ้ง
ดูราวกับว่ามันดำรงอยู่เป็นวัตถุที่จับต้องได้

"อยากลองแตะสายรุ้งนั่นจัง"

"แตะสายรุ้งหรอ"

"อืม ถ้าเราไปที่อีกฟากของอาคารสีน้ำตาลตรงโน้นก็น่าจะแตะได้
ไม่ใช่หรอคะ รถของปะป้าน่าจะไปได้ทันทีเลยใช่ไหม"

"ก็ไปได้อยู่หรอก แต่ตอนไปถึงสายรุ้งคงหายตัวไปทีอื่นแล้วแหละ"

"ทำไมล่ะคะ"

"อืมมม เพราะสายรุ้งเขาเป็นแบบนี้ อยู่แล้วยังงั้นละ"

"งั้นตามไปจับกันเถอะ รถของปะป้าวิ่งเร็วเนี่ย"

ดวงตาสีดำของโนโซมิทอประกายวิบวับด้วยความอยากรู้ยากเห็น
อันเอ่อล้น...ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกว่าได้เห็นสีหน้าเช่นนี้ของลูกสาวมานาน
มากแล้ว

"นี่ ปะป๊า"

"หืม?"

"ดูสิ ใจเต้นตึกตักอย่างมีความสุขอยู่แหละ" โนโซมิจิ้มที่อกของเธอ
ดังจิกๆ

ผมหรีตาลงแล้วเอาหูแนบที่อกเล็กๆ นั้น

ตึกตัก ตึกตัก ตึกตัก...

หัวใจดวงน้อยกำลังตั้งใจเต้นอย่างเต็มที่ด้วยจังหวะที่ค่อนข้าง
เร็วกว่าผู้ใหญ่ เป็นท่วงทำนองแห่งชีวิตอันสดใสของโนโซมิ...

พอมานึกๆ ดูแล้ว ท่วงทำนองนั้นก็คือหลักฐานที่มีลมหายใจอยู่
ของซาเอโกะนั่นเอง

ผมเงยหน้าขึ้นแล้วสูดดมบรรยากาศชื่นให้เต็มปอดอีกครั้ง

"ดีละ จากนั้นไปผจญภัยตามหาสายรุ้งกับปะป๊าด้วยกันเถอะ"

หลังจากจอดรถตรงข้างทางแล้ว ผมกับโนโซมิก็ลงมายืนบนทางเท้า
ที่ยังเปียกอยู่ ได้กลิ่นที่ชวนให้คิดถึงอย่างกลิ่นไอดินอันเป็นเอกลักษณ์
หลังฝนตก

เราสองคนต่างเงยหน้ามองท้องฟ้าสีครามแจ่มกระจ่าง และสิ่งที่
ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้าก็คืออาคารสีน้ำตาลที่ตั้งอยู่ตรงปลายสายรุ้ง
หลังนั้น

ย่อมเป็นที่แน่นอนอยู่แล้วว่าไม่มีทางมีสายรุ้งอยู่ที่นั่น

"อ้อ สายรุ้งหนีไปซะแล้ว" โนโซมีย่นหัวคิ้วเข้าหากัน

"อืม สายรุ้งคงวิ่งหนีได้เร็วนะ แต่จะตามไปไข่ไหมละ งั้นจะไป

ทางไหนดี" ผมวางมือลงบนศีรษะของโนโซมิเบาๆ พลังเอ๋อถาม

ต่อจากนี้ไปผมตั้งใจแล้วว่า จะลงไปทุกที่ที่โนโซมิบอกว่าอยากไป ถ้าบอกให้เลี้ยวขวาผมก็จะเลี้ยวขวา ถ้าบอกให้เลี้ยวซ้ายผมก็จะทำตามนั้น ระหว่างทางถ้าเจอสวนสนุกจะแวะเที่ยวเล่นก็ได้ ถ้าเจอร้านอาหารจะแวะกินข้าวก็ได้ จะทะเล แม่น้ำ หรือภูเขา ถ้าเจอที่ที่น่าสนใจ ไม่ว่าที่ไหนผมก็จะแวะ เอาเป็นว่าจะไปที่ไหนนั้นก็ปล่อยให้ป่อย่างหน้าทีสัญชาติญาณของโนโซมิก็ก่แล้วกัน ผมตั้งใจจะเดินทางตามยถากรรมเช่นนั้น

"ปะป้าคิดว่าทางไหนดี"

"นั่นสินะ ตอนขามาเราไม่เจอสายรุ้งเลย คิดว่าอย่างน้อยก็ไม่ใช่ทางนี้แน่นอน"

"จึ้นหรือคะ ถ้าจึ้นก็ทางโน้นหรือเปล่าล่ะ"

"ดีละ โอเค ลงไปกันเถอะ"

ทิศทางที่โนโซมิชี้ไปคือทิศใต้ ผมจึงขับรถนิสสันเซเรนาที่นั่งได้แปดคนซึ่งซื้อจากร้านมือสองไปตามทางหลวงโดยมุ่งหน้าไปทางทิศใต้

โนโซมินั่งครองพื้นที่บนเบาะสำหรับเด็กตรงที่นั่งข้างคนขับได้อย่างพอดี เธอจ้องมองทิวทัศน์แปลกตาที่ปรากฏขึ้นตรงหน้าแล้วไหลผ่านไปอย่างไม่มีเบื่อ

สัมภาระสำหรับเดินทางที่กองอยู่เบาะหลังนั้นเรียบง่ายมาก มีแค่เสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยนไม่กี่วันและถุงนอนสองถุงที่ซื้อจากร้านลดราคาเมื่อปีที่แล้วซึ่งยังไม่เคยใช้แม้แต่หนึ่งครั้ง ถ้าหาโรงแรมที่พอใช้ซักหัวนอนได้ไม่เจอ ผมก็กะว่าจะนอนค้างในรถ ถ้าพับเบาะหลังของรถนิสสันเซเรนาให้อยู่ในสภาพ 'เบาะนอน' แล้วก็จะมียุ้งที่ให้คนสองคนนอนได้อย่างเหลือเฟือ

"นี่ ปะป๊า เปิดซีดีฟังสักแผ่นสิ"

"ก็ดีนะ"

ผมกดเล่นแผ่นซีดีที่ใส่ไว้ในเครื่องให้เล่นต่อทั้งอย่างนั้น

ไม่นานนักเสียงสดใสก็ดังออกมาจากลำโพงทันที เป็นทำนอง
ใหม่โรงชวนให้เบิกบานใจของกีตาร์คู่ มันทันเป็นเพลงที่ชื่อว่า 'บทเพลงแห่ง
ฤดูใบไม้ผลิ' ของวงสปิตซ์* ที่ซาเอโกะเคยชอบมาก ขณะฟังท่วงทำนอง
ใหม่โรงที่ชวนให้นึกถึงอนาคตอันสดใส ในตอนนั้นเองผมถึงสัมผัสได้ว่า
จังหวะการเต้นของหัวใจตัวเองเริ่มปั่นป่วน

เพลงสุดท้ายที่ซาเอโกะฟังบนรถคันนี้คือซีดีแผ่นนี้ อย่างแน่นอน...

ผมกลืนน้ำลายดังอีก ตั้งใจฟังเนื้อเพลงอย่างใจเย็น ก่อนจะต้อง
สงสัยในหูของตนทันที

ช่างน่าแปลกที่การเรียงร้อยถ้อยคำเหล่านั้นเปรียบเหมือน
'เพลงให้กำลังใจ' สำหรับผมในตอนนี โดยเฉพาะเนื้อเพลงตอนที่สอง
ซึ่งทำเอาถึงกับปวดใจ หรือว่าซาเอโกะจะใส่ซีดีแผ่นนี้ไว้ในเครื่องเล่นซีดี
บนรถเพื่อฉันที่ถูกทิ้งไว้บนโลกใบนี้กันนะ... รวากับว่าเสียงหวาน
อมเปรี้ยวของนักร้องได้กลายเป็นสายธารแห่งคำพูดที่อุดมไปด้วย
สารอาหาร รินไหลลงกลางใจของผมจนอยากจะเชื่อเรื่องราวน่ากังขา
พรรคนั้นขึ้นมาเลยทีเดียว

"นี่เพลงที่หาม้าชอบมากนี่นา"

โนโซมิเอ่ยขึ้นขณะทอดมองท้องฟ้าสีครามที่อยู่เหนือขึ้นไปบน
อีกฟากฝั่งของกระจกหน้ารถ ดูเหมือนการที่เธอไม่ได้พูดด้วยรูปอดีตว่า
'เคยชอบ' จะแสดงถึงความรู้สึกในใจของโนโซมิตามที่เป็นอย่างนี้ ทำเอาผม
เกือบเงิบปากไปโดยไม่ได้ตั้งใจ

* สปิตซ์ (SPITZ) วงดนตรีร็อกชายล้วนจากประเทศญี่ปุ่นที่ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1987 มีสมาชิกวง
ทั้งหมด 4 คน

"นั่นสินะ เป็นเพลงที่ฟังแล้วรู้สึกดีเนอะ" ผมแสสรวงทำเป็นสงบเยือกเย็น เอาะตอบขณะยังคงมองไปข้างหน้า

"อืม โนโซมิกก็ชอบ"

"ปะป้าก็ชอบเหมือนกัน"

การจรวจรบนทางหลวงคลองตัว ระหว่างที่'บทเพลงแห่งฤดูใบไม้ผลิ' กำลังเล่นอยู่ ทั้งผมและโนโซมิต่างก็ไม่พูดอะไรกันสักคำ ผมคล้ายรู้สึกถึงตัวตนของซาเอโกะอยู่ด้วยกันในรถ โนโซมิเองก็คงรู้สึกเช่นเดียวกันที่ไม่พูดอะไรก็เพราะอยากดื่มด่ำความรู้สึกนั้นตลอดเวลาเป็นแน่

สัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียวในจังหวะที่พอดีพอดีอย่างต่อเนื่อง ผมเริ่มรู้สึกงุนใจขึ้นมา แบบนี้ดูท่าคงจะไปไหนมาไหนได้โดยไม่ต้องเหยียบเบรกเลยสินะ

ผมจับพวงมาลัยพลาเงลือบมองไปหน้าด้านข้างของโนโซมิ ขณะที่โนโซมิกก็ยังคงทอดสายตามองท้องฟ้าอันไกลโพ้นอยู่ มุมปากยกขึ้น สีหน้าสง่างามราวกับกำลังจะก้าวไปสู่อนาคตที่เปี่ยมไปด้วยความหวังอย่างโรยารันั้น และสีหน้านั้นก็ช่างเหมือนซาเอโกะอีกเช่นกัน

"ถ้าขับรถคันนี้ไปปรับหมำม้าได้ก็คงดีเนอะ" จู่ๆ โนโซมิกก็หันหน้ามาทางผมแล้วเอ่ยขึ้น

"...นั่นสินะ"

ไฟแดงกลายเป็นไฟเขียวอีกแล้ว ผมขับไปเรื่อยๆ โดยไม่ได้เหยียบเบรกเลย

"หมำม้าไปอยู่บนท้องฟ้าแล้วใช่ใหมละ"

"ท้องฟ้า?"

"อืม คุณป้าที่โทจิจิ* เคยพูดไว้นะ"

เธอคือลูกพี่ลูกน้องที่อายุเท่ากับซาเอโกะและสนิทกันมาก

* โทจิจิ (Tochigi) จังหวัดหนึ่งในภูมิภาคคันโต ประเทศญี่ปุ่น

"ท้องฟ้าเหวอ...อืม นั่นสินะ สวรรค์คือดินแดนแห่งแสงสว่าง
ปะป๊าก็คิดว่าอยู่บนท้องฟ้าแน่ๆ"

"ถ้าขึ้นเครื่องบินไปจะได้เจอไหมคะ"

ในที่สุดก็ติดไฟแดงแล้วสินะ ผมคิดเช่นนั้นและตั้งท่าจะเอาเท้า
แตะเบรก แล้วทันใดนั้นเองสัญญาณไฟก็เปลี่ยนเป็นสีเขียวอีกครั้ง
รถเคลื่อนไปข้างหน้าและข้างหน้าอีกราวกับถูกดึงด้วยเส้นด้ายที่มอง
ไม่เห็น

"ดินแดนแห่งแสงสว่างนะ แม้แต่เครื่องบินก็ไปไม่ได้หรอก"

"จ๊นเหวอ...อย่างนั้นถ้าปีนสายรุ้งแห่งแสงสว่างขึ้นไปล่ะคะ"

"ปีนสายรุ้ง...จ๊นเหวอ..."

ขณะที่ผมกำลังประทับใจอย่างมากในความคิดแหวกแนวของเด็ก
ในที่สุดรถก็ติดไฟแดงแล้ว

พอมองไปยังที่นั่งข้างคนขับก็พบว่าโนโซมิเงยหน้ามองผม
ด้วยดวงตาซึ่งขัง กำลังรอคำตอบจากผมอย่างใจจดใจจ่อ

"อืม ถ้าปีนสายรุ้งได้ล่ะก็ ไม่แน่อาจจะไปได้นะ"

"จ๊นเหวอคะ"

โนโซมิพูดแล้วผ่นลมหายใจออกมาอย่างสดใส ริมฝีปากนั้น
ผุดรอยยิ้มที่เหมือนกับซาเอโกะมากขึ้นมาอีกครั้ง

เมื่อถึงช่วงที่ดวงอาทิตย์ลอยเด่นอยู่กลางท้องฟ้า พวกเราก็กำลัง
โลดเล่นกันอยู่ท่ามกลางไร่นาอันเขียวขจี ทิวเขาสะท้อนความเขียวชอุ่ม
เป็นประกายระยิบระยับ ท้องฟ้าที่ปกคลุมอยู่ด้านบนมีเพียงสีฟ้า
แจ่มกระจ่างสดใส อุณหภูมิก็เริ่มเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

ระหว่างที่กำลังรอสัญญาณไฟจราจร ผมกับโนโซมิก็มองรถดำนา
ที่ค่อยๆ เคลื่อนไปมาอยู่ในนาข้าว ท้องของผมส่งเสียงร้องดังโครกคราก

ขึ้นมา เราสองคนมองหน้ากันแล้วหัวเราะ

"ปะป๊าหัวแล้วหรอ"

"อืม เพราะเที่ยงแล้วไง"

"ตรงโน้นมีร้านสะดวกซื้ออยู่นะคะ"

"อ๊ะ จริงด้วย แวะกันไหม"

"อืม"

หลังจอดรถไว้ที่ลานจอดรถของร้านสะดวกซื้อในชนบทซึ่งเป็นลานกว้างขวางจนน่าจะสร้างสนามเบสบอลได้เรียบร้อย พวกเราก็กังจากรถแล้วจูงมือกันเดินไปที่ประตูทางเข้าร้าน

มีลูกค้าสามคนเดินออกมาจากประตูอัตโนมัติของร้านสะดวกซื้อ เป็นคู่สามีภรรยาหนุ่มสาวและเด็กหญิงที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกับโนโซมิ ทั้งสามจูงมือกันโดยมีเด็กหญิงอยู่ตรงกลาง ต่างก็กำลังพูดคุยกันด้วยรอยยิ้มอย่างมีความสุขยิ่ง ในมือข้างหนึ่งของผู้เป็นพ่อถือไอศกรีมซอฟต์เสิร์ฟที่ยังกินไม่หมด... ต้องเป็นของเด็กหญิงที่มีครีมขาวโพลนติดอยู่รอบปากแน่

ทั้งสามก้าวเท้าเบาๆ มาทางพวกเรา แล้วทันใดนั้นเองร่างของเด็กหญิงตรงกลางก็ลอยหิวขึ้นกลางอากาศตามเสียงเชียร์ของผู้เป็นแม่ว่า "เฮ้อฮึบ!" สองแขนนั้นยกขึ้นเล่นแกว่งชิงช้า เสียงหัวเราะอันไร้เดียงสาของเด็กหญิงเสียดแทงใจผมยิ่งนัก

ผมอดไม่ได้ที่จะมองโนโซมิ โนโซมินิ่งเงิบพลางจ้องมองพ่อแม่ลูกหัวเราะให้กัน แต่ชั่วพริบตาที่พ่อแม่ลูกกลุ่มนั้นเดินผ่านไป เธอก็เผลอปากเป็นเส้นตรงและก้าวไปข้างหน้าด้วยสายตาห้าวหาญ พลังของนิ้วมือเล็กๆ ของโนโซมิที่สถิตอยู่ในมือซึ่งจับกันไว้ส่งผ่านมาถึงกลางใจผมอย่างแปลบปลาบ

แล้วจู่ๆ สายลมแห่งฤดูใบไม้ผลิอันน่าอภิรมย์ก็พัดมาจากทุ่งนา

สายลมอ่อนๆ นั้นพัดพากลิ่นดินและน้ำมา ผมยวประป่าของ
โนโซมิปลิวไลว

ผมปล่อยมือเล็กจ้อยของโนโซมิไปครู่หนึ่ง โนโซมิจึงหยุดเดิน
พร้อมกับเงยหน้ามองผมด้วยสีหน้าสงสัย

"โนโซมิ ดูท้องฟ้าสิ เอ้าฮีบ!" ว่าแล้วผมก็สอดมือทั้งสองข้างเข้าไป
ไ้ร้กรั้รของโนโซมิจากด้านหลัง ก่อนจะยกขึ้นพาดบ่าในคราวเดียว

"ว้าว เมฆหางเครื่องบินล่ะ"

ใจกลางท้องฟ้าสีครามมีริ้วสีขาวยืดยาวเป็นเส้นตรง กระทั่ง
ระหว่างที่พวกเรากำลังดูอยู่ เมฆหางเครื่องบินก็ยืดออกไปไกลอย่าง
รวดเร็ว

"อยากลองนั่งเครื่องบินจังน่า"

"อืม ปะป้าก็ไม่ได้นั่งมานานแล้ว อยากนั่งเหมือนกัน"

"ปะป้าเคยนั่งมาก็ครั้งแล้วหรอคะ"

"ก็ครั้งกันนะ..."

ครั้งแรกบินไปกวม* ตามด้วยเกาหลีใต้ จากนั้นก็ไปฮั่นนีมูน
ที่ออสเตรเลียสินะ...

ขณะที่ผมเริ่มนับเลขในหัว ด้านหลังศีรษะของผมก็เกิดเสียงร้อง
โครกครากดังลั่น เสียงท้องร้องของโนโซมินั่นเอง

"ฮ่าๆๆ ท้องร้องดังกว่าปะป้าซะแล้ว"

โนโซมิหัวเราะ ผมก็หัวเราะด้วย

แม้จะเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ทว่าสองเสียงหัวเราะอันบริสุทธิ์นั้นได้ถูก
ดูดกลืนเข้าไปในท้องฟ้าฤดูใบไม้ผลิและหายลับไปอย่างรวดเร็ว

* กวม (Guam) หรือดินแดนกวมแห่งสหรัฐ เป็นเกาะหนึ่งในมหาสมุทรแปซิฟิก อยู่ทางใต้สุดของ
หมู่เกาะมาเรียนา เป็นอาณานิคมของประเทศสหรัฐอเมริกา

glow

กรุณความหวัง กลิ่นกาแฟ ณ คาเฟ่แหลมสายรุ้ง

ผู้เขียน โมริซาวะ อากิโอะ
ผู้แปล มาลีวัลย์ อัศจรรย์พันธุ์
ออกแบบปก MIKI KATOH
ออกแบบฟอนต์ Muagg

จำนวน 264 หน้า
ราคา 335 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-8329-31-3

NIJI NO MISAKI NO KISSATEN
Copyright © 2011 Akio Morisawa
Thai translation rights arranged with GENTOSHA INC.
through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency, Bangkok
All Rights Reserved.

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ glow
(ในเครือบริษัท Mind & Thought จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์
แขวงบางขุนศรี เขตบางกอกน้อย
กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4899
glow@dotbooks.co

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย
จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ณ สุดปลายอุโมงค์ หากคุณเลี้ยวซ้ายแล้วเดินผ่านพื้นที่รกร้างเข้าไป
จะได้พบกับ **‘คาเฟ่สุดปลายแหลม’** ร้านกาแฟน้ำเงินหลังเล็ก ๆ
ที่ซ่อนตัวอยู่บนแหลมอันห่างไกลผู้คน

เมื่อเปิดประตูเข้าไปในร้าน **‘คาซาวากิ เอ็ตสึโกะ’** หญิงชราเจ้าของร้านจะต้อนรับคุณ
ด้วยกาแฟอุ่น ๆ และบทเพลงแจ๊สไพเราะที่เธอเลือกสรรอย่างอ่อนโยน
เพื่อเหล่าลูกค้าผู้เผชิญกับเรื่องยากลำบากในชีวิตมา
หลังจากได้ลิ้มลองกาแฟแสนอร่อย
พร้อมฟังดนตรีที่หญิงชรามอบให้ด้วยความปรารถนาดีนั้นแล้ว
ความหวังและความฝันที่เลือนหายไปของพวกเขาก็ถูกปลุกขึ้นมาอีกครั้ง

**ร้านกาแฟหลังเล็กที่แสนอบอุ่นแห่งนี้จะช่วยปลอบประโลมหัวใจอันเหนื่อยล้า
ของเหล่าลูกค้าที่แวะเวียนเข้ามาด้วยกาแฟหอมกรุ่น เสียงดนตรี
และความงดงามของสายรุ้งที่พาดผ่านท้องฟ้าหลังสายฝนโปรยปราย**

หมวดวรรณกรรมแปล
ISBN 978-616-8329-31-3

9 786168 329313

ราคา 335 บาท